

DE TERUGKEER VAN ANTONIA

CARMEN BELLMONTE

De terugkeer van Antonia

DE MALLORCA SAGA 3

Uit het Duits vertaald door
Joyce Sengers-Bekkers

 oceaan

De terugkeer van Antonia is deel 3 van de serie De Mallorca saga

Oorspronkelijke titel *Zeiten des Umbruchs*

© 2023 Wilhelm Heyne Verlag, München, onderdeel van Penguin Random House
Verlagsgruppe GmbH, München

© 2024 Nederlandse vertaling Joyce Sengers-Bekkers / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp Nele Schütz Design

Omslagbeeld © Somy Volodymyr, Maija Luomala, Anastassia Vassiljeva, irin-k,
Zoonar GmbH / Shutterstock; Eléonore H / Adobestock

Omslagbewerking bij Barbara

NUR 302

ISBN 9789046832639

ISBN 9789046832646 (e-book)

ISBN 9789046832653 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

1

Mallorca 1945

De warme, broeierige wind, die Saharazand met zich meedroeg, bedekte Mallorca met een zachte, terracottakleurige stoflaag. Carla Delgado Ramis legde het stoffen zakje met gedroogde abrikozen in de mand en ging onder de johannesbroodboom zitten. Haar blik dwaalde naar haar amandel- en abrikozenboomgaard. Op de achtergrond zag ze vaag de schimmen van de anders zo prominente bergtoppen van de Tramuntana tegen een oranje-gele hemel.

Het duurde vast niet lang meer tot het wankele bankje het zou begeven. De houten schuur die was gebouwd na de brand die hier had gewoed, en waar de gedroogde vruchten in lagen opgeslagen, steunde geheel op de muur van de voormalige bodega. Een volgende storm zou de schuur vast niet overleven.

Carla overwoog al langer of ze de grond niet in oorspronkelijke staat moest herstellen. Eigenlijk sinds Antonia haar de heerlijke reserva had gestuurd. Als haar zus het op de karige grond van Cuba voor elkaar kreeg een smakelijke wijn te verbouwen, moest het Carla op vruchtbare bodem zeker lukken.

De oogst zou groter zijn. Ze kon iemand vast in dienst nemen en zou daardoor niet meer afhankelijk zijn van seizoenswerkers. Ze had de berekeningen al gemaakt. Maar hoe kon ze haar man Francisco van haar wens overtuigen? Misschien lukte het haar vanavond tijdens het dansen. Dan had hij vast een goed humeur en zou hij gemakkelijker toegeven.

Carla stond op, liep naar de moestuin, waar de oogst bijna helemaal was binnengehaald, en trok de laatste wortels uit de grond. Ze woelde met blote handen door de aarde, op zoek naar aardappels. Er kwamen er twee tevoorschijn, meer niet. Samen met de rijpe paprika's legde ze de groenten bij de abrikozen in de mand en liep terug naar haar fiets.

Hoewel de Loryc op het erf stond, nam ze liever de fiets. Dan kon ze gemakkelijker even een praatje maken in het dorp. Bovendien hield ze van de beweging, ondanks de grote gaten in het landweggetje, die haar fiets-

tocht tot een waar avontuur maakten. Ze fietste langs verspreide wijnvelden met jonge planten. Het idee een coöperatie te stichten samen met de andere wijnboeren op het eiland, zodat ze het gebruik maar vooral ook de kosten van de machines konden delen, zette zich vast in haar hoofd als een kiezelsteen in het profiel van je schoenzolen.

In Binissalem remde ze voor het huis van haar buurvrouw Sofia, bij wie ze altijd eieren kocht. Ze zette de fiets tegen een watertrog, pakte het stoffen tasje uit de mand en liep de keuken in. ‘Sofia? Waar ben je?’

‘Ik kom eraan!’

Carla hoorde gestommel op de trap. Even later kwam haar vriendin de keuken in. ‘Bon dia, guapa.’ Ze kuste haar op beide wangen.

‘Heb je naaiwerk voor me?’ Ze hield een tasje omhoog. ‘Of wil je liever gedroogde abrikozen?’

‘Ik kies voor je abrikozen.’ Ze pakte het tasje en schudde de inhoud in een schaal. ‘Hoeveel eieren heb je nodig?’

‘Een dozijn, als je ze hebt.’ Hoewel de burgeroorlog voorbij was, dreven de dorpsbewoners zo veel mogelijk ruilhandel, zodat ze hun zuur verdiende contante geld achter de hand konden houden. Het ging ook slecht op de markt, waardoor het alleen in geval van nood de moeite waard was erheen te gaan.

‘Heb ik.’ Sofia liep naar de voorraadkamer, waar ze de eieren opsloeg. ‘Ik heb brood gebakken. Wil je er ook een? Zie het maar als aanbetaling voor het volgende naaiproject.’

‘Graag.’ Dat bespaarde haar tijd en leverde nieuw werk op.

Ze kletsten nog een tijdje over de mensen in het dorp. ‘Zeg, ken jij ene Baltasar Servera Font?’ vroeg Carla haar.

‘Nee, wie is dat?’

‘Hij woonde in Sencelles en ik dacht dat je zijn familie misschien zou kennen.’ Carla kende de familie niet, hoewel ze in dat dorp was opgegroeid.

Sofia gaf haar een brood. De eieren deed ze in het stoffen tasje.

‘Stel je voor, die jonge vent opent een souvenirwinkel in Porto Cristo.’

‘Een souvenirwinkel? Wat is dat nou weer?’ Sofia keek haar geïntrigeerd aan. ‘Klinkt interessant.’

‘Xisca zegt dat toeristen in dergelijke winkels Mallorcaanse potten, poppen en ansichtkaarten kunnen kopen. Ze wil naar de opening.’

Sofia’s ogen lichtten op. ‘Wat leuk! Je bent vast heel trots op het meisje.’ Dat klopte.

‘Ze heeft promotie gekregen van stagiaire tot journaliste. Ik lees haar artikelen altijd als eerste.’

‘Hoe gaat het verder met haar?’

‘Heel goed, ze is alleen een beetje zenuwachtig over die reportage.’ Carla legde het brood naast de tas op de eettafel. ‘We zien elkaar vandaag in Palma als we gaan dansen en gaan dan samen naar huis. Misschien gaan we eerst nog bij Alba langs.’ Ze had haar schoonzus al lang niet gezien en er lagen twee jurken voor Alba’s dochter klaar, die Carla had gemaakt.

‘Doe haar de groeten, en veel plezier! Waar gaan jullie naartoe?’

‘De Alhambra. Er wordt live muziek gespeeld.’ Carla had er zin in. Het kwam niet vaak voor dat ze puur voor hun plezier een uitstapje maakten.

‘Dans namens mij maar een tango!’

Carla pakte haar spullen. ‘Dat zal ik doen.’

In haar eigen keuken maakte ze een tortilla. Francisco kwam uit de werkplaats om te eten. Sinds Carla stiekem de beslissing had genomen over te stappen op wijn, wilde ze de cijfers opnieuw controleren, zodat ze wist of het haalbaar was. Ze was geneigd hem naar de werkplaats terug te sturen. De opbrengst van zijn nieuwe opdracht zou Carla’s plannen een goede steun in de rug geven. Met een lening van de bank ernaast zou ze genoeg moeten hebben.

Hij was de deur nog niet uit of Carla pakte haar kladblok en begon te rekenen totdat haar hoofd gonsde als een zwerm bijen. Tevreden klapte ze even later het blok dicht. Momenteel bracht het land niets op. Niemand kocht nog amandelen of abrikozen. De helft van de oogst van vorig jaar lag nog in de schuur, die gebruikte ze voor haar ruilhandel. Als ze zouden overstappen, zou dat de eerste stap zijn naar een winstgevende toekomst.

Carla kromp ineen toen ze op de klok keek. Ze haastte zich naar de werkplaats. Het fijne stof van de stenen zweefde door de lucht en het donkere haar van haar man was bedekt met een grijs stoflaagje. ‘Zo mag je niet mee naar de danszaal.’

Geschrokken draaide hij zich om. Hij stond net een blok marmer te slijpen. ‘Hoe laat is het?’

‘Vier uur.’ Carla wees naar het huis. ‘Opschieten, anders moet ik een andere danspartner zoeken.’

Hij legde zijn slijpparaatuur aan de kant. ‘Als je dat maar laat!’

‘Laat het er dan maar niet op aankomen.’ Lachend liep Carla over het erf, rechtstreeks naar de badkamer, zodat ze zich kon opfrissen.

Ze verkleedde zich, stak haar haar op volgens de nieuwste mode en trok haar dansschoenen aan. Francisco had gedoucht en kwam de slaapkamer in. Ze had zijn pak al voor hem klaargelegd.

‘Ik controleer de jurken nog een laatste keer. We zouden na het dansen bij Alba kunnen eten. Xisca heeft dan vast ook honger.’

‘Goed idee. Ik heb je beloofd om die nieuwe opdracht passend te vieren en daar hou ik me aan.’ Francisco knoopte zijn hemd dicht.

Carla hielp hem met de manchetknopen voordat ze naar haar naaihoekje liep om de naden van de zomerjurken te controleren. Ze deed de jurken in haar mand. Zoveel zou Lilia in de komende paar maanden niet meer groeien, en als dat wel zo was, kon ze de zomen eruit halen. Ze had er rekening mee gehouden dat ze misschien nog een paar centimeter extra nodig zou hebben.

Francisco wachtte bij de deur. ‘En wie moet er uiteindelijk staan wachten?’

Lachend stapte Carla in de auto. De lucht blies koel rond de Loryc. Ze trok haar gebloemde omslagdoek strakker om haar schouders. Ze voelde een paar veren van de zitting in haar billen prikken. Ze ging verzitten en zocht de rand van de stoel op, waar de vulling van de bekleding nog wat steviger was.

Ze reden door de betoverende straten van Palma. De ondergaande zon liet de zandstenen kathedraal in een roodachtig licht baden. Aan de andere kant glinsterde de Middellandse Zee.

Francisco parkeerde in de buurt van het hotel Alhambra, waar de culturele evenementen plaatsvonden. Vandaag speelde er een muziekgroep uit Barcelona.

‘Wat een prachtige avond. Zullen we eerst een stukje gaan wandelen?’

Francisco stapte uit en opende Carla’s portier. ‘Graag. We zijn al zo lang niet meer aan zee geweest.’

‘Klopt. Dat zouden we vaker moeten doen.’ Dromerig staarde Carla naar de baai, die glinsterde in de avondzon. Arm in arm slenterden ze naar het water. Een zacht briesje liet de golven dansen. De koppen kregen een glanzend rode kleur zodra het licht van de ondergaande zon ze raakte en de lucht smaakte zoutig.

Ze vond het bijna jammer toen ze weer naar de ingang van het hotel liepen. Er stonden een paar stellen op de uitnodigende, door zuilen geflankeerde treden te wachten. Carla keek de verlichte salon in, waar de

hotelgasten zaten te eten. De kristallen kroonluchter wierp zijn overdadige licht helemaal tot de straat. Wat een contrast met het dorpsleven. Dat viel haar ook altijd op als ze Alba een bezoekje bracht. Hier leken de gevolgen van de burgeroorlog een naar verhaal, een gefantaseerd hersenspinsel.

Op de bovenverdieping leidde een brede galerij langs de balustrade naar een dubbele glazen deur. Vanachter de deuren hoorde ze een zacht vioolspel. 'Een tango.' Carla trok Francisco mee naar de deur.

De pracht en praal van de danszaal zorgde ervoor dat ze heel even aan de grond genageld stond. Het plafond werd gesierd door kunstzinnig stucwerk. De kroonluchters wierpen een warm licht op het parket, waar enkele dansparen bewogen op de muziek.

Aan de andere kant van de zaal stond een podium met daarop de musici. Aan de linkerkant was de lange, houten bar en in de hoek ernaast nodigden rood beklede leunstoelen uit tot een rustmomentje met een drankje.

'Staat Gerado daar aan de bar?' Carla kneep haar ogen samen.

Francisco volgde haar blik. 'Zo te zien wel. Wat heeft hij toch aan...'

'Heel modern. Waarom zou hij dat dragen?'

'Misschien een beetje... té modern?'

Bij nader inzien gaf Carla hem gelijk. Deze extravagante en excentrieke kleding was niet geschikt voor mannen. Het zag er vrouwelijk uit. 'Waarschijnlijk is het vanwege zijn opleiding. Hij studeert modeontwerpen en reclametekenen. Designers zijn altijd een beetje excentriek.'

Francisco kantelde zijn hoofd. 'Dan zal zijn gezelschap dezelfde opleiding volgen.'

Carla liep voor Francisco uit en zwaaide. 'Hola, Gerado. Wat leuk om je hier te zien. Komt Alba ook?'

'Nee, mijn moeder kon niet weg uit het hotel.' Gerado kuste haar op beide wangen en klopte Francisco op zijn schouder. 'Dit is Alejandro, een goede vriend.'

Ze maakten kennis. 'Hebben jullie Xisca gezien? Zij zou ook komen, samen met een collega.' Carla keek om zich heen, maar kon haar geadopteerde dochter nergens ontdekken.

'Helaas niet.' Gerado keek haar teleurgesteld aan.

'Ze is vast nog aan het werk op de redactie,' peinsde Francisco. 'Laten we een dansje wagen.'

De musici speelden een foxtrot. Carla had enkele tellen nodig om het ritme van de dans te vinden, maar daarna liet ze haar man de dansvloer niet meer verlaten. Ze genoot van de tango. Tangomuziek zat vol harts-tocht en Carla en Francisco waren goed op elkaar ingespeeld, hoewel ze normaal gesproken alleen in de keuken dansten, op muziek uit de radio.

‘Ik kan wel iets verfrissends gebruiken.’ Francisco keek haar vragend aan en Carla knikte.

‘Goed.’ Hij leidde haar naar de bar. ‘Maar denk maar niet dat ik er al genoeg van heb.’

Francisco bestelde ananassap voor Carla en een caña voor zichzelf. Hij nam het bier en het exotische sapje mee naar de zitjes. Na een flinke slok zette hij zijn glas op het vierkante tafeltje tussen hen in.

Xisca kwam met een meisje met donker haar op ze af. ‘Onze baas heeft ons vastgehouden! Soms is hij echt vreselijk, het is nota bene zaterdag!’

Carla onderdrukte een lachje. Xisca was dol op haar werk, zelfs als ze op zo’n dag als vandaag klaagde over de hoofdredacteur. ‘De zondagskrant wil nu eenmaal ook gelezen worden.’

‘Ik weet het.’ Ze wees naar haar collega. ‘Alexia, dit zijn mijn ouders.’

Francisco reikte haar de hand. ‘Pardon. Ik ga even mijn handen wassen en breng daarna een sapje voor jullie mee. Ananas?’

‘Lekker!’ Alexia glimlachte dankbaar.

Xisca liet zich in een van de zetels vallen. ‘Perfect. Dank je.’

Vanuit haar ooghoek zag Carla Gerado en Alejandro ook bij de ingang van de toiletten staan.

Wilde Francisco zijn neef onder vier ogen spreken?

Hij bestelde sap aan de bar, betaalde en verdween uit Carla’s blikveld.

‘Alexia gaat met me mee, we weten alleen nog niet hoe we in Porto Cristo moeten komen. Denk je dat ik Francisco’s auto mag lenen?’

‘Dat moet je hem zelf maar vragen.’ Carla hoorde dat er verderop een opstootje ontstond. ‘Wat is daar aan de hand?’ Ze stond op.

Gerado stormde, met Alejandro in zijn kielzog, langs hen heen, zonder ze een blik waardig te gunnen, in de richting van de uitgang.

Xisca fronste haar wenkbrauwen.

Een vloekende man met grijze haren kwam met zijn vuist omhoog uit de toiletten. De muziek overstemde wat de man zei. Maar het leek met Gerado en zijn vriend te maken te hebben. Francisco verscheen achter de man. Hij praatte op hem in, alsof hij de gemoederen tot bedaren pro-

beerde te brengen. Toen hij een hand op de schouder van de vreemde legde, schudde die de hand af alsof het een irritante vlieg was. Francisco hief kalmerend zijn handen en liep weg.

Hij kwam bij hen terug met de twee glazen sap, die hij aan de meisjes gaf.

‘Wat was er aan de hand?’ Carla kon haar nieuwsgierigheid niet onderdrukken.

‘Ik weet het niet precies. Die man stond te vloeken dat ze niet goed bij hun hoofd waren. En dat je zelfs in dit etablissement niet aan ontaarde lui kon ontkomen en dat hij de politie erbij wilde halen.’ Francisco ging zitten. ‘Ik ben ertussen gekomen toen de man Gerado een klap wilde verkopen. Dat gaat te ver. Toen beschuldigde hij me ervan dat ik homo’s verdedig, terwijl die in de gevangenis zouden horen.’ Hij schudde vol ongeloof zijn hoofd. ‘Wat mensen zich allemaal in hun hoofd halen...’

En toen viel bij Carla het kwartje.

Xisca rolde met haar ogen. ‘Ach, laat hem toch. Gerado doet geen vlieg kwaad.’

‘Wist jij ervan?’

‘Dat zie je toch?’ Xisca nam een slokje van haar sap. ‘Wat lekker, dank je. Echt een luxe.’

Alexia hield zich afzijdig.

Met de opvallende kleding provoceerde haar neef discussies. Carla had plotseling geen zin meer om te dansen. ‘Als we onze drankjes op hebben, gaan we naar Las Rosas. Ik moet de jurken bij Alba afgeven.’

‘Ik wil wel mee.’ Xisca nam afscheid van Alexia, die naar een andere vriendin toe ging. Tijdens de korte rit naar het hotel vroeg ze Francisco of ze woensdag de auto mocht lenen voor een reportage in Porto Cristo. ‘Het is een hele onderneming met de trein, dan komen we ’s middags pas aan.’

‘Ik heb sowieso iets bedacht.’

‘Wat dan?’ Carla keek haar man aan.

‘De Loryc heeft veel voor ons gedaan, maar hij wordt al oud. Zodra ik bij een klant kom, denken ze dat ik niet zonder hun opdracht kan en proberen ze de prijs te drukken.’

‘Krijg ik de auto voor altijd?’ Xisca’s stem trilde van blijdschap. ‘Een eigen auto zou geweldig zijn!’

Dit was nieuw voor Carla. En het paste absoluut niet bij de plannen die ze voor het land had gemaakt. Een nieuwe auto én wijnstokken konden

ze niet betalen. ‘Daar moeten we eerst eens over praten, we hebben het geld ergens anders voor nodig.’

‘Waarvoor dan?’ Francisco parkeerde de Loryc.

Ze stapten uit. Carla pakte de mand met de kledingstukken. ‘Dat wilde ik vandaag met je bespreken. De abrikozen brengen niets meer op. Integendeel, we maken meer kosten dan er geld binnenkomt.’ Ze had nu geen andere keuze meer dan de zaak openlijk en midden op straat te bespreken. ‘We moeten terug naar de wijn. Als Antonia op de karige grond in Cuba een heerlijke rode wijn kan maken, dan zal het op onze grond nog veel beter gaan.’ Ze zocht Francisco’s blik. Hij leek terughoudend. ‘Andere boeren zijn al begonnen wijndruiven aan te planten. Dat is niet zonder reden.’

Xisca trok een teleurgesteld gezicht. ‘Jammer.’

‘Laten we er tijdens het eten over praten.’ Francisco liep voor ze uit. Aan zijn houding zag Carla dat hij nadacht. Ze liet hem even met rust.

Al van veraf raakte Carla betoverd door de buitenverlichting van Las Rosas. De lampen aan de gevel van het hotel wierpen van opzij een prachtig licht op de balkons. De metalen balustrades met rozenversieringen wierpen een levendige schaduw van weelderige bloemen op de muur.

Samen liepen ze het hotel in. Aan de receptie vroeg ze naar Alba.

‘Mevrouw is in het restaurant.’

‘Dat komt goed uit. Bedankt.’ Door de openslaande glazen deuren met stijlvol rozenpatroon liepen ze naar de eetzaal.

Zodra Alba hen zag, verontschuldigde ze zich bij het stel met wie ze stond te praten en snelde naar ze toe. ‘Wat leuk om jullie te zien! Wat doen jullie hier?’

Carla omhelsde haar schoonzus en wees daarna naar een lege tafel. ‘We willen hier graag eten.’ Ze wees naar de mand. ‘En ik heb Lilia’s jurken meegebracht.’

‘Ga toch zitten,’ zei ze tegen Xisca en Francisco. ‘Ik breng Carla zo terug. Ik wil eerst haar werk bekijken.’ Ze trok Carla meteen met zich mee.

‘Zou Lilia die ooit dragen?’ Alba trok haar wenkbrauwen op. ‘Ze is liever op het land dan hier in het hotel of bij evenementen.’ Ze deed de deur naar haar kantoor open. ‘Op Leo’s land komt ze in elk geval geen jonge mannen tegen.’

‘Ze is pas zestien.’

‘En vroegrijp, dat laat ze best merken.’ Alba pakte een van de zomerjur-

ken op, gemaakt van donkerblauw organza met grote witte bloemen. ‘Het is prachtig geworden. Die zal haar geweldig staan.’

Carla draaide de jurk binnenstebuiten. ‘Ik heb ruimte gelaten.’ Ze wees naar de naden. ‘Dan kan ik de jurk zonder problemen nog iets langer maken.’

‘Wat moet ik toch zonder jou?’

‘Ik help graag.’ Met de kleding die Carla vermaakte, bleef Alba haar hotelgasten verbazen. Alsof ze telkens een nieuwe collectie in huis had gehaald. En om te voorkomen dat Lilia zou klagen, veranderde Carla stiekem de patronen en husselde de stoffen van de verschillende jurken door elkaar, zodra er iets nieuws van gemaakt moest worden.

Alba pakte de beige met bruin gestreepte zomerjurk. ‘Hierin ziet ze er vast heel volwassen uit. Dit moet ze dragen bij het tienjarig bestaan. Jullie moeten ook komen en hier blijven slapen. Afsgesproken?’

‘Heel graag.’ Carla was oprecht blij met de uitnodiging. Of haar broer Leo dat ook zou zijn, betwijfelde ze.

‘En vandaag eten jullie gratis.’ Ze liep voor haar uit. ‘Dat is wel het minste wat ik kan doen.’

‘Lief van je.’ Carla voelde zich een beetje ongemakkelijk. Ze naaide graag voor haar schoonzus en nichtje. Ze waren familie. ‘Maar dat hoeft niet, hoor.’

‘Dat weet ik, maar ik doe het graag.’ Alba haakte haar arm door die van Carla. ‘Wil je me dat pleziertje doen?’

Bij de tafel nam Alba afscheid. ‘Ik moet naar mijn gasten. Ik wil natuurlijk wel dat ze terugkomen!’ Ze zwaaide en flaneerde de eetzaal door.

‘Ik heb wijn en water besteld,’ zei Francisco toen de ober de drankjes serveerde.

Xisca gaf haar de menukaart. Carla koos een vleesstoof met aardappelen en daar sloten Francisco en Xisca zich bij aan.

Zodra de man weg was boog Francisco zich naar haar toe. ‘Je wilt dus wijndruiven gaan planten. Waar wil je de stokken halen? En hoeveel kost dat?’

‘Ik wil wijnstokken uit Californië kruisen met een lokale soort.’ Een van de stokken die nog over was gebleven uit de tijd dat haar vader wijnboer was geweest, stond aan de rand van haar land, als een soort natuurlijk hek. Daarmee hadden ze voldoende moederplanten om een groot deel van het land met eigen stokken te beplanten. ‘Ik wil aan Antonia vragen contact te leggen met de wijnhandelaar uit Californië. Als ik goed heb gerekend,

zouden we na zeven jaar winst maken, zelfs als we de planten door middel van een lening aanschaffen.' Ze raakte Xisca's hand even aan. 'Dan laten we ons meisje een winstgevende bodega na.'

'Mij? Ik heb liever de Loryc.' Xisca trok een gezicht. 'Wat moet ik met een bodega? Ik ben journalist.'

Carla was zo teleurgesteld over die reactie dat ze opeens geen honger meer had. Hier had ze niet op gerekend. 'Je kunt iemand in dienst nemen om de bodega voor je te bestieren.'

'Misschien wil ik wel naar Barcelona of Madrid en daar voor een grote krant werken.' Xisca trok haar hand terug en kruiste haar armen voor haar borst. 'Als je een wijngoed wilt, moet je dat gewoon zeggen. Maar je moet niet doen alsof je het voor mij doet.'

Francisco leunde tegen de rugleuning van zijn stoel. 'Je wilt dus een lening afsluiten?'

'Zodra ik Antonia heb gesproken en weet hoeveel we nodig hebben.' Carla kreeg een idee. 'We kunnen een hogere lening afsluiten, zodat we ook een nieuwe auto kunnen kopen. Dan duurt het maar twee jaar langer voordat we de schulden hebben afbetaald.'

'Ik zal erover nadenken.' En daarmee was het onderwerp voor Francisco afgedaan. 'En jij mag woensdag de auto lenen voor je reportage.'

'Dank je! Ik kan voorlopig ook met de trein reizen,' zei Xisca nu ze bekomen was van de eerste golf van teleurstelling. 'Ik verdien goed en zal me na een tijd vast zelf een auto kunnen veroorloven.'

Carla was blij met het voorstel. Toch wilde ze alles de komende dagen in goede banen leiden zodat elk gezinslid een droom kon laten uitkomen. Het moest op de een of andere manier kunnen.

Van maandagochtend tot dinsdagavond overlegde Carla met wijnboeren uit de regio. De meesten vonden het idee een coöperatie op te richten en de kosten voor machines te delen een geweldige kans om geld te besparen, maar niemand wilde het voortouw nemen. Klaarblijkelijk zou dat op haar bordje komen te liggen. Maar die prijs betaalde ze graag. Voor het avondeten zou ze de resultaten van de dag met haar gezin delen.

Francisco was aan het werk in de werkplaats en Xisca was bij zonsopgang vertrokken om haar reportage te maken. Het idee dat haar geadopteerde dochter het wijngoed niet wilde, deed haar pijn. Wat moest ze over tien jaar met het land? Ook dat wilde ze met haar zus bespreken. Het postkantoor ging bijna open.

Met bonzend hart verliet ze het huis, pakte haar fiets en ging op weg. Toen ze bij het postkantoor aankwam, stond ze voor een gesloten deur. Ze zag Cati op zich af lopen. ‘Carla, ben ik te laat terug van mijn pauze?’

‘Nee. Het tijdsverschil. Het is nu ’s ochtends vroeg op Cuba en rond die tijd is de kans het grootst dat ik Antonia kan bereiken.’

‘Kom dan maar gauw binnen.’ Cati deed de deur open en wees Carla de telefoon. ‘Het nummer ligt op mijn bureau. Ik maak de verbinding en ga dan de post sorteren. Je hebt mij verder toch niet nodig.’

‘Dank je, dat is lief van je.’ Carla ging op de kruik zitten, waar voor haar een telefoon op de tafel stond. Zenuwachtig veegde ze wat vuil van de verweerde houten tafel met twee koffiekeringen. Ze schrok op toen het apparaat begon te rinkelen. ‘Antonia? Kun je mij horen?’

‘Luid en duidelijk. Wat een verrassing!’

‘Alles goed met jullie?’ Hoewel dit gesprek wel eens prijzig kon worden, wilde ze niet meteen zakelijk worden.

‘Ja, het gaat hier prima. Behalve dan dat ik me al zorgen maak om Rodrigo als ik ook maar een raceauto zie.’

‘Dat kan ik me voorstellen.’ Haar neef was autocoureur en racete elk weekend. Het kon niet anders dan dat dit haar zus zorgen baarde. ‘Maar verder gaat het goed?’

‘Ja, dank je. En bij jullie?’

‘Xisca is een succesvol journaliste, Francisco krijgt opdrachten van Alba, met Leo heb ik nog steeds geen contact en we draaien geen omzet meer met de abrikozen.’

‘Abrikozen,’ zwijmelde Antonia. ‘Ik zou mijn rechterhand geven voor een abrikozentaart.’

Carla lachte. Wat de een tekortkwam, had de ander in overvloed. ‘En ik mis de wijn.’

‘Dan plant je toch wijnstokken?’

‘Dat ben ik ook van plan. Zou je bij je Californische contactpersoon willen navragen wat het zou kosten om wijnstokken voor drie hectare te leveren? Plus de transportkosten? Ik moet een lening afsluiten.’ Carla zuchtte. ‘Volgens mijn berekeningen kan ik die binnen zes tot negen jaar afbetalen. Afhankelijk van hoe duur de stokken zijn.’

‘Ik zal navragen welke soorten en onderstammen hij kan verzorgen.’ Er ritselde iets op de achtergrond. Schijnbaar zat Antonia te schrijven. ‘Dus Xisca wil mee in de wijn?’

‘Helaas niet.’ Carla hoorde de teleurstelling in haar eigen stem. ‘Maar toch is het verstandig. De abrikozen en amandelen kosten door alle hulpkrachten meer dan ze opbrengen.’

Aan de andere kant van de wereld was het stil. ‘Antonia? Ben je er nog?’

‘Ja, sorry. Moeder heeft jou het land nagelaten, maar wat zou je ervan vinden als we het delen? Jij doet het werk en ik zorg voor het geld voor de aanplanting.’

Daar had Carla nog niet over nagedacht. Natuurlijk was de helft van het land van Antonia. Dat ze niet op Mallorca woonde en Carla als enige eigenaar geregistreerd stond, betekende niet dat ze geen recht had op een deel van de erfenis.

‘Geen goed idee? Je hoeft het aanbod niet aan te nemen, hoor. Ik wil me er niet mee bemoeien.’

Het aanbod overtrof Carla’s stoutste dromen en was een geweldige oplossing voor het probleem. ‘Natuurlijk. Dat zou geweldig zijn. Ik ben gewoon heel verrast.’

‘Waarom? Zo bezit ik ook een stukje van mijn thuis. En zodra je winst maakt, krijg ik er zelfs iets voor terug.’ Antonia lachte zacht. ‘En misschien kun je ook eens een vat naar Cuba sturen. Dan kan ik pronken met mijn Europese rode wijn.’

Carla lachte met haar mee. ‘Meen je dat echt?’

‘Ja, waarom niet? Mijn lokale wijn is erg winstgevend. Het geld wordt goed geïnvesteerd.’

‘Moet je dat niet met Federico bespreken?’ Carla wilde geen wig tussen het stel drijven.

‘Nee, de opbrengst van de wijn is van mij.’ Ze hoorde weer geritsel op de achtergrond. ‘Ik neem vandaag nog contact op met Peter Fitzgerald. We bellen over een week. En ik beloof je een uitstekend wijngoed.’

‘Ik zou je het liefst in de armen vliegen. Je hebt geen idee hoe gelukkig je mij hiermee maakt.’ Op een dergelijk voorstel had Carla niet gerekend. Ze zou nu veel minder hoeven lenen. Alleen genoeg voor een auto, de apparaten, houten palen en draad om de geënte druiven op te binden. En twee arbeiders, totdat de eerste oogst geld in het laatje bracht. Tegen die tijd kon ze de coöperatie wel in het leven roepen hebben. ‘Je zult er geen spijt van krijgen.’

‘Dat weet ik. Groetjes aan iedereen. Tot volgende week. Zelfde dag, zelfde tijd?’

‘Graag. Doe daar ook iedereen de groeten van mij, goed?’

‘Hasta pronto.’

Compleet overdonderd hing ze de hoorn op de haak. Het telefoontje kostte haar bijna een weekloon, maar dat was niet voor niets geweest.

Carla had moeite zich op haar werk te concentreren. Ze wilde Xisca en Francisco tegelijk verrassen. Het betrof per slot van rekening het hele gezin.

Xisca’s hondje Leya lag naast het fornuis, bijna alsof ze hoopte dat Carla er hout in zou doen en hem zou aansteken. Het tienjarige vuilnisbakkie was afgefallen en had het snel koud. Ze liep wat stijfjes. Zodra de zon scheen, ging ze op de patio liggen om zich op te laten warmen door de zonnestralen. Als het bewolkt was, hoopte Leya warmte te vinden bij de haard.

Carla pakte de deken waarop de hond vroeger altijd naast de keukentafel had gelegen en spreidde die uit voor het fornuis. ‘Binnenkort steek ik hem aan.’

Zowel de hond als Carla spitste de oren toen het geronk van de motor van de Loryc weerklonk op het erf. Alsof de hond wist dat Xisca vandaag met de auto thuis zou komen. Misschien voelde ze dat inderdaad wel.

Het autoportier werd dichtgeslagen en even later kwam Xisca de keuken in. ‘Hola!’

Leya kwam moeizaam overeind en liep kwispelend naar haar vrouwtje toe, die haar begon te aaien. Ze bedankte Xisca daarvoor door haar handen te likken.

‘Hoe was het in Porto Cristo?’ Carla keek haar nieuwsgierig aan.

‘Goed. Heel goed.’ Xisca ontweek haar blik.

‘Nou zeg, ik ga het er niet uit trekken, hoor.’ Carla zette koffie. ‘Vertel op.’

Haar dochter ging zitten en Leya legde haar kop op Xisca’s schoot. ‘De eigenaar van de souvenirwinkel is heel vriendelijk.’ Xisca’s ogen lichtten op. ‘Hij verkoopt ansichtkaarten, popjes met rode Sevillanajurken, aarde-werk, schilderijen en kussens met typisch Spaanse motieven.’

‘En de mensen kopen dat?’

‘Tegenwoordig wel, ja. Aan het begin van de rondleiding door de drakengrotten deelt hij kaartjes uit met zijn adres erop en veel toeristen brengen hem dan ook een bezoekje.’ Ze wees naar haar camera. ‘Je zult het op de foto’s wel zien. Ik zou het niet geloofd hebben als ik het niet met eigen

ogen had gezien.' Ze bleef Leya over haar kop aaien. 'Hij is op woensdag en zondag open, dus alleen op de dagen dat er concerten worden georganiseerd in de grotten.'

Carla draaide zich verrast om. 'Hij werkt maar twee dagen in de week en kan daarvan rondkomen?'

'Nee.' Xisca lachte. 'Op zaterdag werkt hij als ober en door de week werkt hij als havenarbeider, waar hij schepen lost, poetst of schildert.' Xisca was meer met Leya bezig dan anders en keek niet op. 'Hij draait zijn hand nergens voor om zolang hij daarmee zijn droom in vervulling kan laten gaan.'

'Dat is waarschijnlijk ook maar beter, want met dat winkeltje heeft hij geen toekomst.'

'Nou. Dat zeggen de mensen uit het dorp waar hij vandaan komt ook. En weet je wat zijn ouders daarop zeggen?'

'Nee.' Carla glimlachte. Xisca mocht de man graag, dat was wel duidelijk, al wilde ze het niet toegeven.

'Zeg maar tegen de burens dat wij niet alleen brood, maar ook vlees eten! Elke dag!'

Het enthousiasme waarmee ze over Baltasar vertelde, kon niet over het hoofd worden gezien, hoewel ze haar blik strak op de grond gericht hield. Carla schonk twee kopjes koffie in en zette er een voor Xisca neer.

'Ik moet er deze week nog eens heen,' legde Xisca uit, waarmee ze Carla's vermoeden bevestigde. 'Ik moet hem nog interviewen over zijn andere werkzaamheden en hem fotograferen voor de reportage.'

'Maar natuurlijk.' Geamuseerd bestudeerde ze Xisca over de rand van haar kopje. Haar dochter had voor het eerst interesse in een man. Eentje uit Sencelles, die nu aan de andere kant van het eiland woonde. Maar een onschuldige verliefdheid betekende nog lang geen liefde. Xisca zou haar carrière als journaliste niet zomaar opgeven, zo goed kende ze haar kleine meid wel. En ze wist ook hoe Xisca en Francisco op Antonia's aanbod zouden reageren. Dolenthousiast. Op deze manier ging ieders droom in vervulling.

2

Legio voetgangers flaneerden over de indrukwekkendste straat van Palma. De hoge platanen wierpen schaduwen op de Paseo del Borne, die vanaf de zee de stad in liep. Alba Colom Pons haakte haar arm door die van haar vriendin Marisol en liep tussen de twee stenen sfinxen door die het begin van de straat bewaakten.

‘Waarom wil je Matías niet meer zien?’ Marisol keek haar vragend aan. ‘Het is een geweldige man en hij verafgoodt je.’ Ze trok een gezicht toen er een paard, dat met een koetsier op toeristen stond te wachten, paarden-vijgen op het asfalt achterliet.

‘Ik ben getrouwd met Leo.’ Alba’s hart was sneller gaan kloppen bij het horen van zijn naam. Ze moest haar best doen om zichzelf te beheersen. ‘Ik kan het niet. Niet meer. We hebben een heel fijne tijd beleefd samen, maar die is nu voorbij.’

‘Leo heeft geen oog voor jou. Hij geeft alleen om zijn wijngoed. De rest interesseert hem niet. Je hotels niet, en jij ook niet.’

‘Dat is niet eerlijk.’ Alba voelde zich verplicht haar man te verdedigen, hoewel ze Marisol gelijk moest geven. Voor Leo was niets zo belangrijk als het werk met zijn zakenpartner Fernando op de gemeenschappelijke grond in Binissalem. Daarnaast bracht Leo de oogst van zijn wijnvelden aan de westkust onder in Fernando’s bodega. Het land aan de kust was perfect gelegen voor een hotel, maar voor de wijnbouw? ‘Leo doet zijn best.’ Dat klopte, mits de uitspraak over wijn ging.

‘Je kiest voor de verkeerde man.’ Marisol wees naar het zonovergoten terras van bar Bosch. ‘Zullen we een kopje koffie drinken, of moet je al terug?’

Marisol deinsde er niet voor terug alleen een café in te gaan en de mensen daar te bestuderen. Ze durfde zelfs een broek te dragen en weigerde compromissen te sluiten als het om haar kapsel ging. Haar haren waren dan ook kort, als die van een jochie. De wijde broek van beige linnen stond haar fantastisch. Ze droeg er een donkerblauwe blouse op die haar smalle taille accentueerde.

‘Ik moet aan het werk. Ik heb de ontbijtdrukte al gemist.’ Alba werkte graag, al had ze vaker vrij kunnen nemen als Leo haar wat meer ondersteunde.

‘Matías doet meer voor je dan je denkt.’ Ze wees op een vrije tafel. ‘Dan moet ik maar alleen in het zonnetje gaan zitten.’

‘Wat doet hij dan?’ Marisols opmerking maakte haar nieuwsgierig. ‘Vertel op.’

‘Ik heb hem beloofd te zwijgen. Vraag het maar aan Gerado.’ Ze maakte een beweging met haar vingers alsof ze haar mond op slot deed. ‘Ik zwijg als het graf.’

Dat betwijfelde Alba niet. ‘Geniet van je vrije dag.’

‘Dat zal ik zeker doen. Op school is het momenteel afschuwelijk. Die nieuwe regels van Franco hebben veel invloed op het onderwijs en ik vind het maar niks. Had ik maar een andere baan.’ Marisol haalde haar schouders op. ‘Maar wat moet ik dan? Er zijn momenteel niet veel kansen.’

Alba dacht even na. ‘Je zou twee dagen in de week de galerie kunnen beheren.’

‘Ik? Meen je dat? Ik heb niet meer verstand van kunst dan een bouwvakker.’ Marisol keek haar ontzet aan.

‘Dat geldt ook voor een groot deel van de klanten. Je bent welbespraakt, vriendelijk en behulpzaam. Meer heb je niet nodig om schilderijen te verkopen. Denk er eens over na.’ Ze kuste haar vriendin op beide wangen en liep terug naar Las Rosas.

Opnieuw werd ze vervuld van trots zodra ze de koloniale façade met elegante rozenornamenten aan de balkons zag. Het rozenpatroon met kleine ranken werd overal in het hotel herhaald en zodra er weer meer geld in het laatje kwam, wilde Alba het tapijt vervangen door een tapijt met een vergelijkbaar elegant patroon. Tijdens de burgeroorlog was het aangezicht van het hotel verpest door de nazivlaggen, maar sinds het einde van de oorlog straalde haar hotel weer als nooit tevoren, alsof de ongewenste gasten er nooit waren verbleven.

Eindelijk kon Alba weer handelen zoals zij dat wilde en hoefde ze haar ware gevoelens niet te verbergen uit angst voor politieke represailles.

Aan de receptie stonden twee mannen in pak. Ze praatten met haar werknemer Eduardo, wiens gezicht zichtbaar oplichtte zodra hij Alba zag. Ze liep naar ze toe en begroette de twee vreemdelingen. ‘Kan ik u helpen?’